



Geen *prijs* te hoog



LEVEND IN DE SOVJET-UNIE, ONDER
HET WREDE COMMUNISME, VINDT MICHAÏL
CHOREV GENADE OM TE LIJDEN VOOR GOD

HARVEY YODER



Friedensstimme

ONDERSTEUNT RUSSISCHE EVANGELISTEN

Geen prijs te hoog

Levensbeschrijving van Michail Ivanovitsj Chorev

Oorspronkelijke titel: A small price to pay

Vertaald uit het Engels: Ineke Baan - ten Bolscher

Correctie: Coby Kortleven-Paardekooper

Vormgeving en druk: AMV Drukkerij B.V., Lunteren

ISBN 9789464022728

NUR 402

Voor de Nederlandse uitgave: © Stichting Friedensstimme

Website: www.friedensstimme.nl

Voor vragen en/of bestellingen: info@friedensstimme.nl.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

DANKBETUIGINGEN	7
1. NIETS OM JE VOOR TE SCHAMEN?	9
2. DONKERE DAGEN	17
3. OPGEPAKT	25
4. VLUCHT UIT LENINGRAD	37
5. PAVEL	47
6. BIJ ELKAAR BLIJVEN	57
7. MIJN KEUS	67
8. WAT IS DE WARE KERK?	77
9. HUWELIJK	91
10. DE BRIEF	101
11. WERK TE DOEN	107
12. APPELS	121
13. OPNIEUW GEVANGEN	131
14. OPNIEUW AAN HET WERK	143
15. IN DE VOETSTAPPEN VAN MIJN VADER	149
16. HET PROCES	159
17. ONVERWACHT BEZOEK	171
18. BRIEVEN	177
19. OP GODS SCHOOL	193
20. KOLONIE NEGEN	201
21. GRATIE	207
22. EEN VERJAARDAG	217
NAWOORD	227
MICHAIL CHOREV, EEN PERSOONLIJKE HERINNERING	231
DE WEG NAAR GOD EN VREDE	235
FOTOBIJLAGE	239



DANKBETUIGINGEN

Allereerst dank ik Michail Chorev voor zijn toestemming om hem te interviewen voor dit boek. Zijn geheugen is buitengewoon. Hij voorzag mij van zoveel details dat het een vreugde was om deze biografie te schrijven.

Ook dank ik mijn vertaler, Kostya, voor zijn vele uren van geduldig vertaalwerk. Hij was het kanaal waarlangs dit verhaal van Michail naar mij werd overgedragen.

Ik dank voorts mijn redacteur, mevrouw Tabitha Schmidt. Zij heeft het manuscript onderhanden genomen en op gevoelvolle wijze de inhoud intact gelaten, terwijl ze de professionele verfijning aanbracht die nodig was.

Maar mijn grootste dank gaat uit naar Jezus Christus, die mij opnieuw de gelegenheid gaf iemand te ontmoeten die van grote invloed mocht zijn op ontelbare mensenlevens. Het werk van de kerk van Jezus Christus zal voortgaan totdat Hij wederkomt om Zijn bruid te halen!

Harvey Yoder

APPELS

Ik trok mijn Nieuwe Testament uit mijn zak en begon te lezen. Wat een wonder dat ze me toegestaan hadden om mijn zakbijbel te houden! Ik had verhalen gehoord van gelovigen die, alleen al voor het verzoek om de Bijbel te mogen houden, in totale afzondering opgesloten werden. 'Wat is dat?' Ik keek naar mijn medegevangene. 'Het is het Nieuwe Testament.' Hij deinsde onmiddellijk terug en mijn vermoedens werden bevestigd. Aäron Moiseyevich was een Jood. 'Zal ik lezen over Mozes en Abraham?' vroeg ik, terwijl ik bedacht dat ik Hebreeën 11 kon lezen. 'Nee! U zult me uw geloof niet opdringen. U mag lezen, maar niet hardop.' Ik knikte en begon in stilte te lezen. Toen ik knielde om te bidden, maakte hij een snelle beweging en ik rook de scherpe geur van zijn sigaret. Hij moest hem uitgedrukt hebben.

Op een zondag, nadat we meer dan een week samen waren geweest, zei ik: 'Aäron, vandaag is het zondag. Ik zou graag tien minuten hardop lezen, dat ben ik gewend en het geeft me troost om de woorden te horen.' Ik wachtte op zijn reactie. De afgelopen dagen hadden we dingen gedeeld van ons leven en we werden langzamerhand vrienden. 'Dat is goed,' zei hij uiteindelijk, 'maar niet langer dan tien minuten.' Ik zocht de Bergrede in Mattheüs op. Ik rekende uit dat ik drie hoofdstukken kon lezen in tien minuten.

'Zalig zijn de armen van geest,' begon ik, 'want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijn die treuren...' Ik probeerde duidelijk en niet te haastig, maar wel stevig door te lezen. Aäron was volkomen stil. Terwijl ik de kostbare woorden van Jezus las, werd ik rijk vertroost. God gebruikte Zijn Woord om tot mijn hart te spreken. Na hoofdstuk vijf begon ik aan hoofdstuk zes. Het was alsof ik weer terug was in Leningrad en mijn moeder voorlas. Herinneringen kwamen boven, maar ik ging door met lezen. Al snel was ik bij hoofdstuk zeven en las: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.' De volgende verzen gingen hier verder op door. Toen ik las over de zoon die om brood en vis vroeg, werd ik me bewust van Aärons belangstelling.

'Stop!' Ik schrok van de toon van Aärons stem. 'Wat betekent dat? Ik bedoel, je leest dat, als we ergens om vragen, God dat zal geven.' Ik keek hem aan. 'Verhoort God jouw gebeden?' Hij drong aan: 'Wat je ook maar vraagt?' Ik knikte. 'Ik weet dat God gebeden verhoort. Hij heeft veel van mijn gebeden verhoord.' Aäron snoof. 'Waarom verhoort Hij jouw gebeden nu dan niet en haalt je hier vandaan en mij erbij?' Ik dacht even na. 'Ik vraag eigenlijk niet echt of God me uit de gevangenis wil halen,' zei ik, 'ik kon vrijkomen na mijn arrestatie.' 'Wat?' riep Aäron uit, 'hoe dan?' 'Nadat ik was gearresteerd, werd ik ondervraagd door een agent. Hij vroeg me van alles. Aan het eind vroeg hij me of ik naar huis wilde. 'Ja, natuurlijk ga ik graag naar huis,' zei ik, 'ik heb een vrouw en drie jonge zonen.' 'Vertel me dan,' zei hij, 'wat ga je doen als je thuis bent?' 'Dat was een valstrik en ik wist het. Hij wilde dat ik zou zeggen: 'Ik ga naar huis om voor mijn gezin te zorgen.' Maar ik zei: 'Als ik vrijgelaten word, ga ik door met het werk waarvoor ik gevraagd ben.' Aäron was geïnteresseerd. 'Welk werk?' 'Ik kreeg opdracht van de kerk om door Rusland te reizen om de gelovigen te bemoedigen en ik neem dat serieus, evenals mijn vrouw. Zij realiseert zich dat we daardoor vaak gescheiden zijn van elkaar en het opvoeden van de jongens voornamelijk op haar neer komt. Toch stemt ze daarmee in, omdat

ze weet dat het de wil van God is.' 'Wat heeft dat allemaal met je arrestatie te maken?' wilde Aäron weten. 'Nou, de agent wist dat ik dit werk deed. Hij wilde dat ik beloofde niet meer te prediken. Hij vroeg me opnieuw of ik niet naar huis wilde. Deze keer zei ik vrijuit: 'Ik zal gaan en preken in al de kerken waarheen ik gezonden word. Ik zou al in Siberië geweest zijn, maar u hebt mijn reisplan onderbroken.' Daarmee had ik mijn lot bezegeld, zoals hij zei. Zie je, ik vraag niet om naar huis te mogen gaan. Ik bid of ik door mag gaan met het werk van God, ook hier in de gevangenis.'

Aäron dacht even na. 'Want een ieder die bidt, die ontvangt. Is dat echt zo?' Ik knikte, 'Ja.' Hij lachte. 'Dan zal ik je zeggen wat je vragen moet. Vraag jouw God of hij me een paar appels wil geven. In de twee jaar dat ik in de gevangenis ben, heb ik niet één keertje een appel geproefd.' Hij keek me scherp en uitdagend aan. Ik dacht na over zijn verzoek. 'Nou, vraag je het of niet?' drong hij aan. 'Je hebt net gelezen dat God je zal verhoren als je ergens om bidt. Je vertelde me alles over je arrestatie en dat je niet bidt om naar huis te mogen. Dan kan je op zijn minst wel om een paar appels vragen.' Spotte hij met mij? Of spotte hij met mijn God? 'Goed,' stemde ik toe, 'ik zal er om vragen.' 'Bid hardop,' commandeerde hij, 'ik wil het horen, als je jouw God om appels vraagt.'

Ik knielde op de grond naast mijn bed. Aäron zat vlak naast me, zodat hij het kon horen. 'God van Abraham, Izaäk en Jakob,' zo begon ik, 'ik ben blij dat u altijd zorgt voor Uw kinderen. U onderhield Uw kinderen in de woestijn toen ze uit Egypte kwamen en U gaf hen manna uit de hemel te eten. Toen ze om vlees vroegen, gaf U hen kwakkelen. U hoort ieder gebed van degenen die U oprecht zoeken. Nu hebben we een vraag. U hebt de wens van Aäron, een nakomeling van Abraham, gehoord. Hij vraagt om appels. Ik weet dat alles mogelijk is voor U. Hij wil zo graag een appel hebben. Daarom vraag ik of U zijn verzoek in wilt willigen. Aäron fluisterde in mijn oor. 'Vraag Hem om Antonov appels. Dat is het soort dat ik graag wil.' Ik besloot mijn gebed: 'Heere, hij vraagt om Antonov

appels. Ik weet dat bij U alle dingen mogelijk zijn. Alstublieft, verhoor ons, verhoor ons spoedig. Ik vraag U dit alles om Uw eer en in de naam van Jezus. Amen.'

Aäron keek sceptisch naar me, toen ik opstond van mijn knieën. 'Zal God je gebed verhoren?' 'Ja, Aäron, daar ben ik zeker van. Ik twijfel er niet aan.' 'Wanneer zullen de appels komen? Hoe komen ze in de gevangenis? Van wie komen ze?' Ik glimlachte. 'Dat weet ik niet, Aäron. Ik hoef God niet te vertellen hoe Hij het gebed moet verhooren. Mijn taak is, om in geloof te bidden en Hij zorgt voor de details.'

* * *

Twee weken later ging onze celdeur open en een bewaker liet een man naar binnen. Tot Aärons en mijn verbazing zette hij een krat met appels op de brits. Zonder een woord van uitleg gingen ze weer weg. 'Appels!' stootte Aäron uit. 'Een heel krat met appels! Vol ontzag keek hij van mij naar de appels. Mijn hart bonkte van vreugde. Van binnen jubelde ik: 'Dank U, Heere! Uw naam is Wonderlijk. U hebt mijn gebed verhoord. Nu weet deze man dat U God bent en het gebed hoort van Uw kinderen. Dank U, Heere Jezus!'

Aäron zocht tussen de appels. 'Antonov! Er zitten verschillende Antonov appels in.' Ik hoorde ontzag in zijn stem. Ik ging bij hem staan en keek in de krat. Allebei namen we een appel. 'Laten we God danken voor de verhoring van ons gebed!' Ik sloot mijn ogen en bad. Aäron luisterde eerbiedig. 'Mijn eerste appel is een Antonov!' zei Aäron opgetogen. Hij beet gretig in de appel en kauwde verrukt. 'Ja, God is goed. Dank U, Heere!' zei ik en hapte in mijn appel.

Aäron keek weer in de krat. 'Het zijn niet allemaal Antonov appels en ze zijn ook niet zo groot, eigenlijk best klein.' Ik kon er niets aan doen dat ik moest lachen. 'Mijn vriend, je bent een echte Jood, nietwaar? Wil jij klagen over de grootte van de appels? Wees tevreden dat je appels van God gekregen hebt.' Aäron snoof geërgerd. Hij haalde zijn

schouders op. 'Eigenlijk had ik geen veertig appels verwacht. Ik dacht, als je maar één appel krijgt, zeg ik dat het toeval is, maar dit..'

* * *

Toen ik die avond mijn Nieuwe Testament opende om te lezen, zei Aäron aarzelend, 'Wil je hardop lezen? Wil je... kan je lezen van de Bergrede?' Weer bonsde mijn hart van vreugde, terwijl ik de kostbare woorden las van Christus. Er was zaad gevallen in het hart van mijn Joodse vriend. 'Kun je nog om iets bidden?' vroeg Aäron indringend. 'Waar gaat het om? Nog meer appels?' glimlachte ik. 'Nee, deze maal is het een veel serieuzere zaak. Morgen krijg ik mijn vonnis te horen. Mogelijk is dat de doodstraf. Ik... ik zou graag willen dat je voor me bidt dat de rechter een milde straf zal geven.' Ik knikte meelevend. 'Wil je met mij knielen?' Aäron schudde zijn hoofd. 'De vorige keer verhoorde jouw God het gebed, terwijl ik op mijn bed zat en nu weet ik dat hij dit gebed verhoren kan, terwijl ik sta.' Ik bad. Hardop, zoals Aäron had gevraagd.

De volgende dag namen we afscheid. Voor hij vertrok, schudde Aäron hartelijk mijn hand. Hij zei niets, maar hij was diep ontroerd. Ik weet niet of hem de doodstraf bespaard is. Ik heb nooit meer iets van hem gehoord. Maar meer dan ooit, realiseerde ik me dat God een nieuwe deur voor me opende. Ik had geworsteld met de gedachte dat mijn werk van reizen en preken door satan was afgebroken toen ik in de gevangenis werd gezet. Maar nu realiseerde ik me dat ik juist hierdoor ander werk gekregen had. Misschien kon ik de gelovigen niet langer bemoedigen, maar moest ik een getuige zijn voor de ongelovigen om mij heen, zelfs in de gevangenis. Ik bad dat ik getrouw mocht zijn aan deze nieuwe roeping.

* * *

Later kwam ik erachter waar de appels vandaan kwamen. Mijn lieve moeder, oud en zwak, reisde vaak van Leningrad naar de gevangenis

in Moskou tijdens mijn eerste gevangenisperiode. Dagelijks stond zij in de ontvangsthal van de gevangenis en vroeg: 'Hoe gaat het met mijn zoon? Hoe is het met Michail Chorev?' 's Nachts verbleef ze bij een christelijke familie. Op een dag vroeg de vrouw des huizes: 'Agrippina, waarom kom je naar Moskou? Je krijgt Michail toch niet te zien. Ze laten je niet naar binnen.' Het antwoord van mijn moeder typeerde haar geloof: 'Al kan ik mijn zoon niet zien, het feit alleen al dat ik dicht bij hem ben, zal Michail kracht geven. God wordt niet tegengehouden door gevangensmuren en tralies. Ik moet hem blijven steunen.' Ze hield dit vol tot op de dag dat een oudere bewaker haar vroeg: 'Wie is je zoon dat je de hele tijd naar hem vraagt?' Mijn moeder antwoordde: 'Hij zit hier ergens in de gevangenis en verdient deze behandeling niet. Kunt u... 'Wat wilt u hem geven?' viel de bewaker haar in de rede. Mogelijk dacht hij van haar af te komen door haar een gunst te verlenen. 'Appels,' zei mijn moeder direct. 'Ik wil hem graag een krat met appels geven.' 'Oké. Breng morgen je krat maar naar loket twee. Iemand zal de appels naar je zoon brengen.'

Toen ik deze geschiedenis hoorde, was ik diep ontroerd. God had mijn moeder gebruikt om het verzoek van haar zoon in te willigen en ze had geen idee dat ik om appels gebeden had. Dit was opnieuw een verzekering dat de woorden van Jezus: 'Bid en u zal gegeven worden,' waar waren. Wat is onze God groot!

* * *

Door alles wat er gebeurd was, waren mijn moeder en zussen me erg dierbaar. Eén van de eerste dingen na mijn vrijlating was, naar Leningrad reizen om ze te zien. Nu, een tijdje later, was ik opnieuw in Leningrad. Mijn vrouw Vera had erop aangedrongen dat ik zou gaan, wetende dat mama zo ziek was, dat ze ieder ogenblik zou kunnen sterven.

Ik had nog maar twee zussen, Vera, mijn oudste zus, was een aantal jaren eerder overleden, zes maanden na haar huwelijk. Kanker had

haar maag weggeteerd en haar leven genomen. Gelukkig heeft ze niet lang geleden. Hoewel we bedroefd waren om haar heengaan, waren we blij dat ze voorbereid was voor de reis naar de eeuwigheid. Nu moest ik afscheid van mijn moeder nemen. Ik wist dat ik maar een paar dagen had, alles wees op een nieuwe arrestatie. Misschien zou ik mijn moeder op aarde nooit meer zien.

‘Moeder, wilt u voor mij bidden?’ Moeder lag in bed en ik streek over haar voorhoofd. Ik hoorde Nadia en Maria in de keuken. ‘Zoon, ik bid elke dag voor al mijn kinderen,’ antwoordde mijn moeder. Haar kracht was snel achteruitgegaan, maar haar stem was nog kalm, nog hetzelfde als in mijn herinnering. Terwijl we elkaar liefdevol aankeken, zag ik een traan komen uit haar ooghoek. ‘Wat is er, lieve mama?’ Ze streekte mijn hand. ‘Ik heb je nog nooit verteld wat er gebeurde toen je geboren was. Hoe bezorgd ik was over je toekomst.’ Ik was perplex. ‘Mijn toekomst? Waarom, lieve mama. Wat was er gebeurd?’

Mijn moeder verschoof haar hoofd op het kussen en knipperde haar tranen weg. ‘Je vader was zo gelukkig dat er een zoon geboren was in ons gezin. Ik kan je vertellen hoe trots hij was vader te zijn van een zoon. Stralend van vreugde kwam hij het ziekenhuis binnen en zijn stem klonk zó blij. Maar ik was helemaal niet zo blij. Zie je, Misha, de dokter vertelde me na je geboorte dat je rechteroog blind was en hij wist niet of je linkeroog wel in orde was. Hij zei dat we moesten afwachten tot je ouder was, om vast te stellen of je met je linkeroog zou kunnen zien. Ik was helemaal van slag. Vera en Nadia waren zo gezond bij de geboorte en nu was onze zoon geboren met een handicap. Het was, Misha, al zo moeilijk om gezonde kinderen groot te brengen. Een kind met een handicap te hebben, beangstigde me. Je vader zo opgewekt te zien in mijn kamer, verlichtte mijn last niet.’ ‘Laten we God danken voor de geboorte van onze zoon!’ Zijn stem klonk luid en blij. ‘Dit is een geschenk van de Heere aan ons gezin.’ Ik antwoordde onmiddellijk: ‘Niet alleen blijdschap, maar ook een groot verdriet! We weten niet of onze zoon ooit zal kunnen zien.’ Dit was voor het eerst dat je vader hoorde over je ogen, maar dat

hield hem niet tegen. 'Lieve Agrippina, erken je dat God zich nooit vergist?' 'O ja, dat weet ik', zei ik, 'maar dat feit maakt niet dat onze zoon weer zal zien.' 'Dan zullen we God danken voor de geboorte van onze zoon. We zullen hem wijden aan het werk van de Heere.' Ik maakte bezwaar: 'Ivan, onze zoon is niet gezond! Hij zal misschien nooit...' Je vader viel me in de rede: 'Als er geen haar van ons hoofd valt, zonder de wil van onze Vader, hoe kunnen we dan denken dat zoiets als dit onbekend is voor onze Vader? Ik geloof dat God werk voor onze zoon heeft. We zullen God danken dat Hij ons gezegend heeft met de geboorte van een zoon.'

Mijn moeder pauzeerde even met haar verhaal, terwijl ze haar ogen sloot. Opnieuw zag ik tranen glinsteren in haar ooghoeken. 'Ik kan me niet meer herinneren welk Bijbelgedeelte je vader las, maar wel dat hij lang bad en God dankte voor jouw geboorte. Hij bad om een bijzondere zegen in je leven. Maar aldoor bleef mijn hart verdrietig. De angst om je handicap woog me zwaarder dan de blijdschap om jouw geboorte. Ik voelde opstand in mijn hart en ik verwonderde me over de manier waarop je vader bad. Op zijn minst wilde ik dat je vader zou vragen om genezing. Hij deed het niet. Hij verblijdde zich in jouw geboorte en was er zeker van dat God Zijn werk zou volbrengen in jouw leven. Nu is het ongeveer dertig jaar later en het spijt me dat ik die blijdschap toen niet gedeeld heb. Nu zie ik dat zijn vertrouwen vruchten heeft afgeworpen en mijn twijfels en angst ongegrond waren. Ik schaam me zo.'

Een ogenblik zwegen we beiden. Toen herhaalde mijn stervende moeder zachtjes: 'Ik schaam me zo, ik wilde dat ik je vader kon zeggen: 'Ja, je had gelijk, toen je zo eenvoudig God vertrouwde en het spijt me dat ik je niet begreep en wat meer is, je inwendig veroordeelde. Ik was zo verkeerd, het spijt me zo.'

'Lieve moeder,' viel ik haar herinneringen in de rede, 'het is niet te laat! We zullen samen bidden en God danken voor het vertrouwen dat vader had bij mijn geboorte. We zullen God danken voor al

die jaren die we samen hebben gehad. Goede jaren! Goed, omdat u ons getrouw de juiste weg gewezen hebt door al de moeilijke jaren heen. Ja, er waren tijden dat ik wenste dat ik kon zien met mijn rechteroog, maar het is goed. Ik kan nog steeds het werk doen dat God mij opdraagt.' We vouwden onze handen en baden samen. Mijn hart was vervuld met liefde voor mijn ouders. Diep binnenin mij wist ik dat mijn moeder gegroeid was in haar geloof de laatste jaren. Nadat vader gevangengezet was, was haar geloof niet ingezonken, maar toegenomen. Ik had niets gemist in mijn jeugd, behalve dat ik geen vader had om me op te voeden. Mama's afhankelijkheid van God had ons geleerd dat Hij inderdaad een man voor weduwen en een vader voor wezen is.

DE WEG NAAR GOD EN VREDE

Wij leven in een wereld die besmet is door de zonde. Zonde is alles wat ingaat tegen de heilige voorschriften van God. Wanneer wij weigeren om de regels op te volgen die God de Schepper ons gegeven heeft, doen we zonde. Zonde brengt scheiding tussen God en mensen.

Sinds het eerste mensenpaar, Adam en Eva, zondigde in het paradijs, heeft de zonde alles besmet. De Bijbel leert dat alle mensen gezondigd hebben en daarom de gemeenschap met God missen. (Romeinen 3:23) De Bijbel leert ook dat een van de gevolgen van de zonde de dood is. De eeuwige dood, de hel, is de straf op de zonde: “Het loon van de zonde is de dood.” (Romeinen 6:23)

Maar het is niet nodig dat wij die eeuwige straf op de zonde ondergaan. God heeft voorzien in de mogelijkheid onze zonden te vergeven door de dood van zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Omdat Jezus volmaakt was, zonder zonde, kon hij in onze plaats de straf van God ondergaan. “Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar het eeuwige leven heeft.” (Johannes 3:16)

Een offer is iets dat gebracht wordt om een ander te bevoordelen. De bringer van het offer betaalt de prijs. Jezus was het Offer dat God bracht. Jezus' dood neemt de straf op de zonde weg voor iedereen die dat Offer aanvaardt en zich werkelijk afkeert van de zonde. Afkeren van de zonde betekent dat je er werkelijk berouw over voelt en die dingen uit je leven weg doet, die niet voldoen aan de heilige voorschriften van God. (Handelingen 2:38; 3:19)

Jezus stierf, maar Hij bleef niet dood. Na drie dagen werd Hij door de Geest van God tot leven gewekt. Iets soortgelijks wil God in ons leven doen. Wanneer we Jezus' offer aanvaardden en ons bekeren van onze zonden, wordt ons hart vernieuwd. Dan komen we geestelijk tot leven! We ontwikkelen dan nieuwe verlangens en een nieuwe levenshouding. Dan worden we een heel nieuwe schepping. (2 Korinthe 5:17). We gaan dan keuzes maken waar God een behagen in heeft. (1 Johannes 3:9). Wanneer we dan toch weer falen en zonde doen, dan mogen we God om vergeving vragen. "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." (1 Johannes 1:9)

Als onze harten veranderd zijn, is er ook een verlangen om geestelijk te groeien. Dan zullen we Jezus graag de leiding over ons leven geven en steeds meer op Hem willen gaan lijken. Het overdenken van het Woord van God en gebed zijn daarbij van groot belang. Ook zullen we tegen anderen getuigen van de hoop die ons is, van wat de Heere God voor ons gedaan heeft. En door gemeenschap te zoeken met andere gelovigen zullen we kracht ontvangen in onze wandel met God. (1 Johannes 1:7)

Geen prijs te hoog

'Alstublieft, mogen we vannacht bij u in huis slapen? Het is zo koud en mijn kinderen en ik willen heel graag de nacht binnen zijn.' Mama praatte snel door de gesloten deur. 'Hoeveel?' hoorden we binnen vragen. 'Ik heb vier kinderen,' zei mama hoopvol. 'Voor zo'n grote familie heb ik geen ruimte,' klonk de stem beslist. Mama draaide zich om en kwam weer bij ons. We staken de straat over en sjokten een eindje verder naar een kruispunt. Zonder een woord te zeggen, spreidde mama onze deken uit op de grond naast een houten omheining rond iemands tuin. We kropen dicht bij elkaar om warm te blijven.

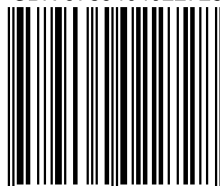
Michail Chorev groeide op in Rusland in de tijd van de Tweede Wereldoorlog. Na de arrestatie en dood van zijn vader leidt het gezin een zwervend bestaan gekenmerkt door honger en gevaar. Maar ook door rotsvast geloof in God en onderlinge liefde. Dit is het inspirerende verhaal van hoe de jonge Misha opgroeit tot een man Gods die bereid was om elk lijden voor zijn Heere te ondergaan. Voor wie GEEN PRIJS TE HOOG was, omdat zijn Heiland Zelf de hoogste prijs voor hem betaalde.



Friedensstimme

ONDERSTEUNT RUSSISCHE EVANGELISTEN

ISBN 9789464022728



9 789464 022728 >